

Referat despre taranii Egiptului Antic - prima parte

In structura societatii egiptene elementele de baza erau taranii, mestesugarii, negustorii (mai putin) si sclavii. Categoriile suprapuse le constituiau scribii, preotii, nobilii, militarii; iar in virful piramidei sociale regele.

Taranul ducea viata pe care am vazut-o. Cel din Delta insa era mai putin supus corvezilor, obligatiilor de tot felul si abuzurilor administratiei decat cel din valea Nilului; avea si o gospodarie ceva mai instarita, si o alimentatie mai andestulatoare. In mica lui gradina cultiva zarzavaturi si fructe dar nu avea voie sa taie nici un pom, chiar din livada sa, fara aprobarea vizirului.

Tot pamintul Egiptului apartinea de drept faraonului. Acesta daruia suprafete mari templelor, membrilor familiei sale, sau in beneficiu functionarilor superiori ai statului (care le administrau si incasau veniturile, ca salariu pentru functiile pe care le andeplineau), precum si ostasilor mai meritorii. Aceste paminturi erau lucrate fie de sclavi, fie mai cu seama de tarani liberi (ca salariati, sau in dijma). Taranii puteau detine si ei mici suprafete de pamint propriu.

In practica, proprietatea privata era recunoscuta. Dar respectarea principiului conform caruia tot teritoriul Egiptului apartinea faraonului, ii per mitea oricand acestuia sa confiste un teren. Norma fundamentala era: "Nici o posesiune, oricine ar fi fost posesorul, nu se justifica daca nu era insotita de andeplinirea de catre posesor a unei functii in stat" (M. G. Pelayo).

Exista deci si un fel de proprietate privata. Caci, inca din timpul Regatu lui Vechi, nobilii membrii casei regale, sau cei proveniti din randurile inaltilor demnitari detineau domenii intinse, mari turme de vite, bunuri mobile si imobile, de care dispuneau in mod liber (le puteau vinde, darui sau lasa mostenire copiilor lor). In epocile tulburi, de declin a puterii regale, anu mite grupuri, atat din inalta ierarhie clericala cat si din nobilime, au profitat si si-au insusit terenuri din domeniile regelui.

Totusi, aceste cazuri si forme de proprietate privata erau cu totul neinsemnate in economia generala a statului. Egiptul a tinut intotdeauna sa-si pastreze aceasta forma, de economie statala. Ceea ce corespundea pe deplin realitatii; caci statul, pe linga domeniile care ii apartineau direct (cele ale Palatului), sau indirect (cele ale templelor), era el cel care administra, controla si repartiza atat mijloacele de productie, cat si bunurile de consum (cf. J. Yoyotte).